

Over de *Passie*-serie:

‘Als het gaat om bloedhete seksuele aantrekkingskracht, heeft Day maar weinig literaire rivalen.’

– *Booklist*

‘De opwindende verhalen van deze getalenteerde auteur zijn elke keer weer een schot in de roos.’

– *Kirkus Reviews*

‘De vurige seksscènes en intrigerende plottwists zullen de lezers laten smeken om meer.’

– *Library Journal*

‘Een stomende leeservaring die je verwoed de pagina’s om laat slaan.’

– *Glamour*

In deze serie zijn reeds verschenen:

Als de passie wint
Passie voor het spel

In deze serie zal nog verschijnen:

Meester van de passie

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLERAUTEUR

SYLVIA DAY

PASSIE
achter een masker

Vertaling Eefje Bosch

HarperCollins

© 2007 Sylvia Day
Oorspronkelijke titel: *A Passion for Him*
Vertaling: Eefje Bosch
Omslagontwerp: Suzan Beijer
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1510 1
NUR 343
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Kensington Publishing Corp., New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn dierbare vriendinnen, Shelley Bradley en Annette McCleave. Bedankt voor jullie vriendschap, steun en brainstormsessies terwijl ik dit boek schreef. Die waren van onschatbare waarde en werden enorm gewaardeerd.

Hoofdstuk 1

Londen, 1780

De man met het witte masker op achtervolgde haar.

Amelia Benbridge wist niet precies hoelang al, maar dat hij heimelijk achter haar aan liep, was zeker.

Op haar hoede slenterde ze langs de rand van de balzaal van Langston, gespitst op zijn bewegingen, terwijl ze met geveinsde belangstelling haar blik liet ronddwalen om hem zo wat beter te kunnen bekijken.

Elke steelse blik benam haar de adem.

In een dergelijke mensenmenigte had een willekeurige andere vrouw die begerige blikken waarschijnlijk nooit opgemerkt. Daar waren de aanblik, de geluiden en geuren van een gemaskerd bal veel te overweldigend voor. Al die oogverblindende fleurige stoffen en dat frivole kant... de vele stemmen die zich boven het ijverige orkestje uit verstaanbaar probeerden te maken... al die verschillende parfums, vermengd met de geur van de gesmolten was van de enorme kroonluchters.

Maar Amelia was geen willekeurige vrouw. Ze had de eerste zestien jaar van haar leven onder streng toezicht gestaan; alles wat ze deed werd nauwlettend in de gaten gehouden. Het gevoel om van zo dichtbij bekeken te worden was uniek. Ze kende het maar al te goed.

Toch kon ze met enige zekerheid zeggen dat ze nog nooit zo nauwlettend bekeken was door een man die zo... fascinerend was.

Want fascinerend was hij zeker, ondanks de afstand tussen hen en ondanks het feit dat hij de bovenste helft van zijn gezicht had afgedekt. Alleen al zijn silhouet trof haar. Hij was lang en goed geproportioneerde, zijn kleding prachtig op maat gesneden, waardoor zijn gespierde bovenbenen en brede schouders fraai uitkwamen.

Ze ging in een hoek staan en draaide zich om, waardoor ze zich nu schuin tegenover elkaar bevonden. Daar bleef Amelia staan, van de gelegenheid gebruikmakend om het masker weer voor haar ogen te houden, waardoor de vrolijk gekleurde sierlinten van de stok langs haar in een handschoen gehulde arm omlaagvielen. Ze deed net of ze naar de dansende mensen keek, maar in werkelijkheid keek ze naar hem en probeerde ze hem eens goed op te nemen. Dat was haar goed recht, meende ze. Als hij ongehinderd van zijn uitzicht mocht genieten, dan mocht zij dat toch zeker ook?

Hij was geheel in het zwart, met uitzondering van zijn spierwitte kousen, das en overhemd. En dat masker. Zo eenvoudig. Onopgesmukt door verf of veren. Met een zwart satijnen lint om zijn hoofd gebonden. Terwijl de andere aanwezige heren gekleed waren in een eindeloze kleurenpracht om de aandacht mee te trekken, leek de sobere strengheid van deze man speciaal te zijn ontworpen om weg te vallen in de schaduw. Om hem onopvallend te maken – iets wat nooit zou lukken. In het licht van de honderden kaarsen had zijn haar een vitale glans en leek het erom te vragen door vrouwelijke vingers te worden doorwoeld.

En dan zijn mond...

Toen ze die zag, haalde ze diep adem. Zijn mond was de vleesgeworden zonde. Gebeeldhouwd door de hand van een meester, de lippen vol noch dun, maar stevig. Schaamteloos sensueel. Om-

lijst door een krachtige kin, een scherpe kaaklijn en een donkere huid. Een vreemdeling misschien. Ze kon zich alleen maar voorstellen hoe dat gezicht er in zijn geheel zou uitzien. Vernietigend voor de vrouwelijke gemoedsrust, naar ze vermoedde.

Maar naast zijn fysieke kenmerken was er meer aan hem wat haar intrigeerde. Hoe hij zich bewoog: als een roofdier, met een vastberaden doch verleidelijk loopje, zijn aandacht volkomen gefocust. Hij liep niet aanstellerig en veinsde ook niet de verveeldheid die doorgaans zo door de beau monde gewaardeerd werd. Deze man wist wat hij wilde en had niet het geduld dat te verhullen.

Op dit moment leek hij alleen haar te willen volgen. Hij bekeek Amelia met zo'n intens zinderende blik dat ze hem dwars door haar lichaam voelde trekken, door de ongepoederde plukken van haar haar heen voelde gaan en over haar ontblote nek voelde dansen. Ze voelde hem langs haar blote schouders haar hele ruggengraat af glijden. Begerig.

Ze had geen flauw idee waarmee ze zijn aandacht had getrokken. Hoewel ze wist dat ze best knap was, was ze niet aantrekkelijker dan de meeste andere hier aanwezige vrouwen. Haar japon, die zeker mooi was met de verfijnde onderrokken van zilverkleurig kant en subtiele bloemetjes gemaakt van roze en groen lint, was niet het meest opwindende wat er te zien was. En meestal werd ze genegeerd door de mannen op vrijersvoeten, omdat er alom werd aangenomen dat haar langdurige vriendschap met de populaire graaf van Ware naar het altaar zou leiden, zij het zeer langzaam.

Wat wilde deze man dan van haar? Waarom kwam hij niet naar haar toe?

Amelia draaide zich zijn kant op en bracht haar masker om-

laag, waarbij ze haar blik rechtstreeks op hem richtte, zodat hij zich niet af hoefde te vragen of ze naar hem keek. Ze liet er geen twijfel over bestaan, in de hoop dat zijn lange benen hun vastberaden tred zouden hervatten en naar haar toe zouden lopen. Ze wilde hem ervaren tot in de kleinste details – de klank van zijn stem, de geur van zijn reukwater, het gevoel dicht bij zijn krachtige postuur te staan.

Bovendien wilde ze weten waar hij op uit was. Amelia was haar hele moederloze jeugd lang van hot naar her gesleept; haar gouvernantes hadden elkaar in rap tempo afgewisseld, zodat er geen emotionele band kon ontstaan; ze was gescheiden van haar zus en van iedereen die van haar zou kunnen houden. Daardoor wantrouwde ze alles wat onbekend was. De belangstelling van deze man was anders, en vroeg om een nadere verklaring.

Door haar zwijgende, uitdagende blik raakte hij plotseling zichtbaar gespannen. Hij keek strak terug, en zijn ogen glommen in de schaduw van het masker. Lange seconden verstreken – tijd die ze nauwelijks registreerde, omdat ze zo druk bezig was met zijn reactie op haar. Er liepen gasten langs hem heen die haar zicht belemmerden, maar even later had ze hem weer in het vizier. Hij balde zijn vuisten en klemde zijn kaken op elkaar. Ze zag zijn borstkas uitzetten toen hij diep ademhaalde...

... en toen botste er iemand van achteren tegen haar aan.

‘Excuseert u mij, Miss Benbridge.’

Geschrokken richtte ze haar blik op de boosdoener, en ze zag dat het een in paarsbruin satijn geklede man met een pruik was. Ze mompelde vlug dat hij zich geen zorgen hoefde te maken, glimlachte flauwtjes en richtte haar aandacht al gauw weer op de gemaskerde man.

Die was verdwenen.

Ze knipperde met haar ogen. Weg. Op haar tenen speurde Amelia verwoed de zee van mensen af. Hij was lang en gezegend met indrukwekkend brede schouders. Doordat hij geen pruik droeg, had ze een extra manier om zijn identiteit vast te stellen, maar ze kon hem niet meer vinden.

Waar was hij heen?

‘Amelia.’

De diepe, beschaafde stem klonk dierbaar en vertrouwd, en vlug wierp ze een verstrooide blik op de knappe man die naast haar was komen staan. ‘Ja, *my lord*?’

‘Waar ben je naar op zoek?’ De graaf van Ware ging net zo staan als zij en reikhalsde op dezelfde manier. Bij iedere andere man had dat er belachelijk uitgezien, maar niet bij Ware. Het was voor hem onmogelijk om er níét perfect uit te zien, van de bovenkant van zijn bepruikte hoofd tot en met zijn met diamanten ingelegde hakken, één meter tachtig daaronder. ‘Zou het ijdel zijn te hopen dat je mij zocht?’

Schaapachtig glimlachend staakte Amelia haar visuele jacht en haakte haar arm in de zijne. ‘Ik zocht een schim.’

‘Een schim?’ Door de oogaten van zijn beschilderde masker lachten zijn blauwe ogen haar toe. Ware had twee gezichtsuitdrukkingen: een van vervaarlijke verveling en een van warme gemuseerdheid. Zij was de enige in zijn leven die de laatste teweeg kon brengen.

‘Was het een angstaanjagend spook? Of iets interessanter?’

‘Dat weet ik niet echt. Hij liep achter mij aan.’

‘Alle mannen lopen achter jou aan, schat,’ zei hij met een flauwe glimlach. ‘Ten minste met hun blik, zo niet met hun benen.’

Amelia kneep hem in zijn arm bij wijze van milde waarschuwing. ‘Je plaagt me.’

‘Helemaal niet.’ Hij trok één hooghartige wenkbrauw op. ‘Jij zit vaak helemaal in je eigen wereldje. Het is voor ons mannen enorm aantrekkelijk om een vrouw te zien die goed in haar vel steekt. We verlangen ernaar in haar te glijden en bij haar te zijn.’

De intieme klank van Wares stem ontging Amelia niet. Vanonder haar wimpers keek ze naar hem op. ‘Stouterd!’

Hij moest lachen, en de gasten om hen heen staarden hem aan. Net als zij. Door vrolijkheid veranderde de graaf van het toppunt van een verveelde aristocraat in een levendige, aantrekkelijke man.

Ware begon te lopen en troonde haar vaardig met zich mee. Ze kende hem al jaren; ze hadden elkaar leren kennen toen hij tien was en zij acht. Ze had hem zien opgroeien tot de man die hij vandaag de dag was, had hem zijn eerste schreden in verhoudingen zien zetten en gezien hoe relaties met vrouwen hem veranderd hadden, hoewel geen van zijn minnaressen zijn aandacht lang wist vast te houden. Ze hadden enkel oog voor zijn buitenkant en het markizaat waarover hij de scepter zou zwaaien wanneer zijn vader overleed. Misschien had hij best kunnen leven met dergelijke oppervlakkigheid, als hij niet eerst haar had ontmoet. Maar ze hadden elkaar ontmoet, en waren dikke vrienden geworden. Nu stonden relaties die minder waren dan dat hem niet meer aan. Hij hield er minnaressen op na om zijn fysieke behoeften te vervullen, maar hij hield haar in de buurt om in zijn emotionele te voorzien.

Ze zouden trouwen, dat wist ze. Het was onuitsproken, maar werd beschouwd als een beklonken zaak. Ware wachtte eenvoudigweg op de dag waarop ze eindelijk klaar zou zijn om over de grenzen van vriendschap heen zijn bed in te stappen. Door zijn geduld hield ze van hem, hoewel ze niet verliefd op hem was. Wat

wilde Amelia graag, ontzettend graag, dat ze dat wel kon zijn. Maar ze hield van een ander, en hoewel de dood hem van haar had weggenomen, bleef haar hart hem trouw.

‘Waar zit je met je gedachten?’ vroeg Ware, die zijn hoofd even schuin hield als antwoord op de begroeting van een andere gast.

‘Bij jou.’

‘Ah, mooi,’ zei hij tevreden, met een twinkeling in zijn ogen. ‘Vertel.’

‘Ik zit te denken dat het me prettig lijkt met jou getrouwd te zijn.’

‘Is dat een aanzoek?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Hm... Nou, het gaat de goede kant op. Daar put ik wel enige troost uit.’

Nauwlettend nam ze hem op. ‘Word je ongeduldig?’

‘Ik kan best wachten.’

Dat was een vaag antwoord, en Amelia keek bedenkelijk.

‘Maak je niet ongerust,’ zei Ware op tedere toon, terwijl hij haar door een paar openslaande deuren een druk terras op leidde. ‘Voorlopig ben ik tevreden, zolang jij dat ook bent.’

Er streek een koel avondbriesje langs haar huid, en ze haalde diep adem. ‘Je spreekt niet helemaal de waarheid.’

Amelia bleef bij de brede marmeren balustrade staan en keek hem aan. Er stonden een paar in gesprek gewikkelde stelletjes in de buurt, die allemaal een nieuwsgierige blik hun kant op wierpen. Ondanks de schaduwen die de in wolken gehulde maan wierp, glansden Wares crèmekleurige jasje en pantalon als ivoor en lokten ze bewonderende blikken uit.

‘Dit is niet de plek om zoiets veelbelovends als onze toekomst te bespreken,’ zei hij, terwijl hij zijn masker losmaakte. Hij haalde

het van zijn gezicht, waardoor er een profiel werd prijsgegeven dat zo edel was dat het op een munt had kunnen staan.

‘Je weet best dat dat me niet tegenhoudt.’

‘En jij weet dat dat de reden is dat ik je zo graag mag.’ Hij plaagde haar met zijn lome glimlach. ‘Mijn leven is netjes geordend en in hokjes verdeeld. Alles zit op de plek waar het hoort. Ik ken mijn rol en voldoe aan de verwachtingen van de beau monde.’

‘Behalve dat je mij het hof maakt.’

‘Behalve dat ik jou het hof maak,’ beaamde hij. Met zijn gehandschoende hand pakte hij de hare en hij hield hem vast. Hij veranderde van houding om dit aanstootgevende contact aan nieuwsgierige blikken te onttrekken. ‘Jij bent mijn schone prinses, die door een berucht piraat uit haar torenkamer wordt gered. De dochter van een burggraaf die is verhangen wegens verraad en de zus van een ware femme fatale, een vrouw die er alom van verdacht wordt twee echtgenoten te hebben vermoord, voor ze er met een is getrouwd die te gevaarlijk is om te doden. Jij bent mijn extravagantie, mijn afwijking, mijn kleine zonde.’

Met zijn duim streek hij langs haar hand, wat haar deed huiveren. ‘Maar ik dien in jouw leven juist het tegenovergestelde doel. Ik ben jouw anker. Je klampt je aan me vast omdat ik veilig en comfortabel ben.’ Hij richtte zijn blik op om over haar hoofd heen naar de andere mensen op het terras te kijken, boog zich dichterbij haar toe en mompelde: ‘Maar zo nu en dan denk ik terug aan dat jonge meisje dat zo vrijpostig een eerste kus van mij opeiste, en zou ik willen dat ik anders had gereageerd.’

‘Echt waar?’

Ware knikte.

‘Ben ik sindsdien dan zo veranderd?’

Met zijn bungelende masker aan zijn ene hand en haar hand in zijn andere, draaide hij zich plotseling om en bracht haar naar de dichtbijgelegen trap die naar de tuin leidde. Er liep een grindpaadje langs een lage taxushaag, die op zijn beurt weer grensde aan een mals grasveld en een indrukwekkende fontein.

‘In de loop der tijd veranderen we allemaal,’ zei hij. ‘Maar ik geloof dat jij nog het meest veranderd bent door het overlijden van je dierbare Colin.’

Amelia werd diep getroffen bij het horen van Colins naam, en een overweldigend verdrietig gevoel becroop haar. Hij was haar beste vriend geweest, die later haar grote liefde werd. Hij was de neef van haar koetsier, en een zigeuner, maar in haar beschermde wereldje waren ze gelijken. Als kind waren ze speelkameraadjes geweest, en vervolgens hadden ze gemerkt dat ze elkaar met andere ogen gingen bekijken. Met meer verdieping. Minder onschuldig.

Colin was uitgegroeid tot een jongeman wiens exotische schoonheid en rustige, sterke karakter haar getroffen hadden, op een manier waar ze niet op bedacht was geweest. Overdag werden haar gedachten volledig door hem beheerst, en 's nachts werd ze gekweld door dromen over heimelijke kussen. Hij was verstandiger geweest dan zij en had begrepen dat de dochter van een edelman en een staljongen nooit samen konden zijn. Hij had haar op afstand gehouden, gedaan alsof hij geen gevoelens voor haar had en haar jonge hart gebroken.

Maar uiteindelijk had hij zijn leven voor haar gegeven.

Ze slaakte een beverige, geluidloze zucht. Vlak voordat ze in slaap viel, stond ze het zichzelf soms toe aan hem te denken. Dan zette ze haar hart wijd open en liet de herinneringen de vrije loop – heimelijke kussen in het bos, hunkerend verlangen en smach-

tende begeerte. Zulke diepe gevoelens had ze daarna nooit meer ervaren, en ze wist dat dat ook nooit meer zou gebeuren. Sommige kalverliefdes verdwenen geleidelijk. Haar liefde voor Colin had een stevige basis, en bleef voor altijd bij haar. Niet langer als een allesverzendend vuur, maar als een zachtere warmte. Liefde versterkt door de dankbaarheid voor zijn offer. Gevangen tussen haar vaders mannen en staatsagenten, had ze gedood kunnen worden als Colin haar niet had weggevoerd. Een roekeloze, door liefde ingegeven reddingsactie die haar in veiligheid had gebracht, ten koste van zijn kostbare leven.

‘Je denkt weer aan hem,’ mompelde Ware.

‘Ben ik zo doorzichtig?’

‘Als glas.’ Hij kneep in haar hand, en ze glimlachte beminnelijk.

‘Misschien denk je dat mijn terughoudendheid te wijten is aan mijn aanhoudende genegenheid voor Colin, maar het is juist mijn genegenheid voor jou die me tegenhoudt.’

‘O?’

Amelia kon zien dat ze hem had verrast. Ze draaiden zich weer naar de villa en volgden de lichte wendingen van het pad. Uit de vele openstaande deuren schenen heldere lichtjes, en er kwam een prachtige melodie gespeeld op snaarinstrumenten uit het huis om de gasten te verleiden dicht bij de feestelijkheden te blijven. Anderen begaven zich naar de achtertuin, maar niemand waagde zich te ver.

‘Ja, *my lord*. Ik ben bang dat ik jou zal weghouden van je grote liefde.’

Ware lachte zachtjes. ‘Wat heb je toch een rijke fantasie.’ Hij grijnsde en zag er zo knap uit dat ze hem nog even bewonderend bleef aanstaren. ‘Ik geef toe dat ik nieuwsgierig word wanneer je

die afwezige blik opzet, maar verder dan dat reikt mijn belangstelling voor de liefde niet.’

‘Je weet niet wat je mist.’

‘Misschien is het harteloos, maar als dat betekent dat ik de melancholie moet missen die om jou heen hangt, wil ik er niets van weten. Bij jou is dat aantrekkelijk en het geeft je iets mysterieus, wat ik onweerstaanbaar vind. Maar jammer genoeg vrees ik dat ik er niet mee weg zou komen. Ik vermoed dat het mij slechts een hopeloze uitstraling zou geven, en dat kunnen we niet hebben.’

‘De graaf van Ware hulpeloos?’

Hij deed alsof hij rilde. ‘Nagenoeg onmogelijk, uiteraard.’

‘Nagenoeg, ja.’

‘Dus, Amelia, om die reden ben jij perfect voor mij. Ik geniet van je gezelschap. Ik geniet van je eerlijkheid en van het feit dat je bijna overal vrijuit over praat. Er is geen sprake van onzekerheid of angst voor vergelding als ik onattent ben geweest. Je kunt me niet kwetsen, en ik kan jou niet kwetsen, omdat we geen daden verbinden aan gevoelens die er niet zijn. Als ik alleen aan mezelf denk, is dat niet omdat ik jou kwaad wil doen, en dat weet jij ook. Ik zal onze vriendschap blijven waarderen tot ik mijn laatste adem uitblaas.’

Ware deed er het zwijgen toe toen ze aankwamen bij de onderste traprede die weer omhoogvoerde naar het terras. Hun korte moment samen was bijna ten einde. Het feit dat ze zo graag ongehinderd tijd met hem doorbracht was ook een stimulans om met hem te trouwen. Het was slechts de seksuele omgang aan het eind van hun avonden waar ze tegen opzag.

De koortsachtig uitgewisselde kussen met Colin bleven maar door haar hoofd spoken, en ze kon zich er niet toe brengen om bij Ware het risico op een teleurstelling te lopen. Ze was bang voor de

mogelijkheid dat hun hechte band door ongemakkelijkheid zou worden verstoord. De graaf was aantrekkelijk, charmant en perfect. Hoe zou hij er rood aangelopen en onverzorgd uitzien? Wat voor geluiden zou hij maken? Hoe zou hij bewegen? Wat zou hij van haar verwachten?

Al dit gepieker van haar kwam voort uit angst, en niet uit hoop.

‘En de seks dan?’ vroeg ze.

Hij draaide zijn hoofd naar haar toe en liet zijn voet boven de traprede zweven. Er verscheen een vrolijke twinkeling in het diepe blauw van zijn ogen. Ware liep achteruit de trap af en keek haar recht in de ogen. ‘Wat is daarmee?’

‘Ben je niet bang dat dat...?’ Ze probeerde de juiste woorden te vinden.

‘Nee,’ zei hij, volkomen zelfverzekerd.

‘Nee?’

‘Als ik denk aan seks met jou, komt daar geen zorg bij kijken. Verlangen, ja. Angst, nee.’ Hij overbrugde de kleine afstand tussen hen en boog zich over haar heen. OP intieme toon fluisterde hij: ‘Dat moet geen reden zijn voor twijfel. We zijn nog jong. We kunnen trouwen en wachten, of we kunnen wachten en dan trouwen. Zelfs met mijn ring om je vinger zal ik je nooit vragen iets te doen wat je niet wilt. Nog niet, tenminste.’ Hij trok zijn mondhoek omhoog. ‘Maar over een paar jaar ben ik misschien niet meer zo inschikkelijk. Uiteindelijk zal ik me moeten voortplanten, en ik vind je bijzonder aantrekkelijk.’

Amelia hield haar hoofd scheef en liet zijn woorden even bezinken. Toen knikte ze.

‘Mooi,’ zei Ware, duidelijk tevreden. ‘Vooruitgang, hoe klein dan ook, is altijd goed.’

‘Misschien wordt het tijd om het huwelijk aan te kondigen.’

‘Mijn hemel, dat is meer dan een kleine stap voorwaarts!’ riep hij overdreven enthousiast. ‘Nu begint het echt ergens op te lijken.’

Ze moest lachen, en hij knipoogde ondeugend.

‘Wij worden heel gelukkig samen,’ beloofde hij.

‘Dat weet ik.’

Ware maakte zijn masker weer vast en zij liet intussen haar blik afdwalen. Die volgde de marmeren balustrade, waarna hij stuitte op een klimop die welig over de bakstenen groeide. Dat visuele spoor leidde weer naar een ander, verderop gelegen terras, dat onverlicht was, kennelijk om de gasten ervan te weerhouden zich al te ver van de danszaal te begeven. Maar twee genodigden leken zich daar niet door te hebben laten weerhouden, of misschien maakte het hun gewoon niet uit dat het er zo weinig uitnodigend bij lag. Hoe dan ook werd Amelia’s aandacht niet getrokken door waaróm ze daar stonden; het ging haar meer om wíe daar stonden.

Ondanks de donkere schaduwen waar de tweede patio in werd gehuld, herkende ze haar schimmige achtervolger aan zijn spierwitte masker en zijn kleding, die samensmolt met de donkere nacht.

‘*My lord,*’ mompelde ze, terwijl ze op de tast naar Wares arm zocht. ‘Zie je die heren daar staan?’

Ze voelde dat zijn aandacht de richting die ze aanduidde op ging.

‘Ja.’

‘Die donker geklede heer is degene die eerder op de avond zo’n interesse in me toonde.’

De graaf keek haar in alle ernst aan. ‘Je deed er heel luchtig over, maar nu word ik toch ongerust. Viel die man je lastig?’

‘Nee. Ze kneep haar ogen samen, terwijl de twee mannen af-

scheid van elkaar namen en allebei een andere kant op liepen – de schim liep weg van haar, de andere man kwam op haar af.

‘Toch heeft hij iets waar je je aan stoort.’ Ware legde haar zoekende hand op zijn onderarm. ‘En aan dat kleine rendez-vous van hem zat volgens mij ook een luchtje.’

‘Ja, volgens mij ook.’

‘Hoewel je al een paar jaar onder het juk van je vaders zorg uit bent, kun je maar beter voorzichtig zijn. Voor de familie van een berucht crimineel is iedere onbekende verdacht. We kunnen niet hebben dat vreemde types je achtervolgen.’ Vlug leidde Ware haar de trap op. ‘Misschien moet je de rest van de avond maar dicht bij me in de buurt blijven.’

‘Ik heb geen reden om bang voor hem te zijn,’ bracht ze er bedaard tegen in. ‘Ik geloof dat ik meer verrast ben door mijn reactie op hem dan door zijn belangstelling voor mij.’

‘Had je dan een reactie op hem?’ Ze waren net de deur door, en Ware bleef staan en trok haar opzij, zodat ze niet in de weg stond van de mensen die binnenkwamen en naar buiten gingen. ‘Wat voor reactie?’

Amelia hield haar masker weer voor haar gezicht. Hoe kon ze ooit uitleggen dat ze de krachtige bouw en uitstraling van de man had bewonderd zonder het meer gewicht te geven dan het verdiende? ‘Ik was geïntrigeerd. Ik wilde dolgraag dat hij naar me toe zou komen om zichzelf bekend te maken.’

‘Moet ik me er zorgen om maken dat je je zo snel door een andere man van je stuk kunt laten brengen?’ De lijkige stem van de graaf klonk hogelijk geamuseerd.

‘Nee.’ Ze glimlachte. Hun vriendschap was van onschatbare waarde voor haar. ‘Net zoals ik me niet ongerust maak wanneer jij belangstelling voor andere dames toont.’

‘Lord Ware.’

Beiden draaiden ze zich om naar de man die op hen af kwam en die ondanks zijn masker te herkennen was aan zijn uitgesproken kleine en gezette postuur: Sir Harold Bingham, een magistraat van Bow Street.

‘Sir Harold,’ begroette Ware hem op zijn beurt.

‘Goedenavond, Miss Benbridge,’ zei de magistraat met zijn vriendelijke glimlach. Hij was vermaard om zijn harde vonnissen, maar stond alom bekend als rechtvaardig en wijs.

Amelia mocht hem wel, wat ook te merken was aan de hartelijkheid waarmee ze hem begroette.

Ware boog zich naar haar toe en dempte zijn stem, zodat alleen zij het kon horen. ‘Zou je me willen excuseren? Ik wil het even met hem over je bewonderaar hebben. Misschien kunnen we zijn identiteit achterhalen.’

‘Natuurlijk, *my lord*.’

De twee heren gingen een eindje verderop staan, en Amelia liet haar blik door de danszaal dwalen, op zoek naar bekende gezichten. Ze zag ergens een groepje bekenden staan en liep die kant op.

Maar na een paar stappen bleef ze met een bedenkelijke blik staan.

Ze wilde weten wie er achter dat witte masker zat. Ze werd gek van nieuwsgierigheid en was een en al rusteloosheid. De man had op zo’n intense manier naar haar gekeken, en het moment dat hun blikken elkaar gekruist hadden zat in haar geheugen gegrift.

Abrupt draaide ze zich om, liep weer naar buiten en ging de trap af naar de achtertuin. Er liepen veel andere gasten rond, die aan de drukte wilden ontsnappen. In plaats van het pad te volgen dat ze met Ware had bewandeld of rechts af te slaan waar het tweede terras in het donker lag te wachten, ging ze linksaf. Een